

Bezpański wojownik.

Pozostawiony samemu sobie ronin nauczał sztuk wojennych, wynajmował się jako ochrona osobista zamożnych lub żył z rabunku. Ludzie ci chcąc przetrwać, musieli nauczyć się samodzielnego życia. Wielu roninów tworzyło paramilitarne grupy, które trudniły się ochroną wsi. Z czasem ronin cenił sobie bardziej życie pełne swobody niż egzystencję pod rządami magnackimi. Bujutsu zawdzięcza roninom niebywały rozwój. To oni przemierzając połacie Japonii testowali swój bojowy kunszt podczas licznych pojedynków i wyzwań. Bezpańscy wojownicy często stali na czele powstań i rewolt, a w okresie Tokugawa ich awanturniczy charakter stawał się źródłem wielu problemów rządowi. Słynnym w tym względzie był ronin o imieniu *Shosetsu*, który zdołał zebrać potajemnie kilkutyśięcną armię i uknuć spisek przeciwko samemu Edo. Spisek ten jednak się nie powiódł, a *Shosetsu* został pochwycony przez tajną policję szogunatu. Ronin z natury był indywidualistą, polegającym na sobie szczególnie w kwestiach walki. Ronin był bowiem obiektem pogardy ze strony "stuprocentowych" samurajów, którzy nierzadko w kilkoro [sic] wyzywali go na pojedynki. Można powiedzieć, że życie ronina nie miało dla tychże samurajów żadnej wartości. Wynikało to z faktu, że ewentualne zabicie ronina nie wiązało się z zemstą ze strony jakiegokolwiek klanu, gdyż ten siłą rzeczy do żadnego nie należał.

Ronin przemierzał Japonię nierzadko pielęgnując w sobie urazę do tych, którzy go skrzywdzili. Był to wojownik testujący swoje bojowe umiejętności podczas pojedynków z nauczycielami bujutsu w odróżnieniu od samurajów, którzy dość rzadko wdawali się w tego typu potyczki. Ronin był poniekąd narzędziem w rękach pospólstwa: to z jego ręki nierzadko ginęli wyzyskujący samuraje tak znienawidzeni przez lud (heimin). Z drugiej jednak strony ten brak przynależności rodowej powodował u wielu roninów poczucie bezkarności (z powodu braku presji rodowych czy innych tego typu regulacji). To z kolei było źródłem ich niezwyklej brutalności, apodyktyczności i arogancji.

Powiększająca się liczba miast wchłonęła część z nich, zmieniając ich często w handlarzy, nauczycieli, rzemieślników. Jednak taka marginesowa pozycja nie odpowiadała wielu z nich - rosło niezadowolenie, które znalazło ujście w tzw. incydencie Keian. W 1651 dwóch bushi: *Yui Shousetsu* i *Marubashi Chuuya*, roninów i nauczycieli szermierki, stworzyło plan zamachu na szoguna. Chcieli wysadzić arsenał i podpalić stolicę Edo (obecne Tokio), jednocześnie okupując świątynię rodową Tokugawów. Drugi z wymienionych spiskowców niestety zachorował i w gorączce zdradził plan, co doprowadziło do ujęcia i stracenia konspiratorów wraz z rodzinami. Ta i wiele podobnych spraw uczuliły rząd szoguna na problem roninów, a zwłaszcza na bezrobocie panujące wśród nich. Podjęte zostały kroki mające na celu zmianę sytuacji, niemniej powoli zaczął się on rozwiązywać sam. Rodziny bezpańskich samurajów wymierały, wielu rezygnowało ze statusu samuraja na rzecz innych, wymienionych powyżej zajęć i chociaż w szeregi roninów trafiali sporadycznie bushi, których za przestępstwa lub w wyniku konfiskaty ziemi pozbawiano nazwiska,

to ich liczba stale malała. Jednym z ostatnich i najbardziej zresztą znanych przypadków aktywności tej grupy stała się sprawa 47 roninów, która miała wpływ na ówczesnych Japończyków - tych 47 ludzi stało się bohaterami, żywymi symbolami powinności wasala, honoru, bushido w czasach upadku wszelkich wartości. Było to raczej echo minionej epoki wojowników i z biegiem czasu ronini wtopili się w społeczeństwo. Termin "**ronin**" przechodził jeszcze kilka przemian. Obecnie używany jest w odniesieniu do kandydatów na studia, którzy nie dostali się na wybraną uczelnię i czekają rok na kolejny nabór.

Ronin ("człowiek - fala") - wojownik będący złowrogą postacią, budzącą lęk i przestach na podobieństwo upiora, budzący przerażenie i respekt. Wojownik, który dryfuje po morzu życia jak fala, bez celu, bezpańsko.

Za rządów Tokugawów powyższy opis można by skojarzyć z niejednym samurajem, który został skazany na samodzielne szukanie dróg zaspokojenia własnych potrzeb w wyniku likwidacji wielu majątków lennych. Ich liczbę ocenia się na około czterysta tysięcy. Najczęstszą jednak przyczyną zmiany statusu wojownika była przegrana wojna, śmierć bądź wygnanie władcy. Również z rozkazu szogunów likwidowano dane klany, których członkowie zasilali coraz większą liczbę "błąkających się" roninów.

